במסרהב בו חבירו. ומינו מוסר עצמו מלא נמצנו: **הכא** מי מחית נפשיה לפחות משיעור. נקונטרס פי' דל"ג ליה וסיפא הוא מלא ה"ג מי מיחייב אכללי ופרטי ונרלה דיש לייסבו מי מחית כו' וה"פ כלומר מי איכא למימר הכא גבי שבועת ביטוי דנוקי שבועה אכללא דפת חטין ושעורין וכוסמין לענין פחות מכשיעור דלא אכל מכל מין ומין פחות מכשיעור שיכולה דמסיק מדשמע דאי אכל כשיעור אכילה מכולן שיתחייב לחיכוין לינוף ומחצה לאכילה פחות מכשיעור מכל מין ומין ומסיק הכי השתא הכא מי מחית דמי למיחל אכללי ופרטי (ה) דכי מישתבע והדר מישתבע חייל נמי אפחות מכשיעור מכל מין ומין אבל בשבועת ביטוי אלא למיחל אכללי ופרטי כשיעור שלא אין לנו לומר דמחכון אכללי גם לעניין לינוף: **רישא בסתם וסיפא במפרש.** קשה תימה כיון דרישא וסיפא לריי נגדילה וטריפה מ"ש דבריש נקט אוכלין שאין רגיל

בכולל דברים המותרים עם דברים האסורין. אין להקשות לוקי כולה במפרש ורישא בשאינו כולל דבריס אלמורים עס דבריס המותריס דהא משמע דוקא אכל אוכלין שאין רגיל אבל פטור אבל רגיל לחייב: **דמוקי** לה בדברי הכל. קשה על גד דלימא תנאי היא להו איסור כולל בהא לא מייתינן כיון דלא מיתנו בתנאי ועוד דאין לחוש בתאי לאיכא תנאי היא להו איסור כולל כיון דבהדיא פליג ר"ש מהאי טעמא היא להו איסור כולל וא"ת ולוקמי במפרש וי"ל דאי במפרש לא משתקא מתניתין כרבי עקיבא דמשמע הא סתם פטור וא"ת לימא דהיינו טעמא דלא אמר כר"ל משום דר' יוחנן סבר (יומא עג:) אין שיעור לאסור מן התורה ובכל שהוא נמי מושבע ועומד הוא וי"ל כיון דליכא אלא איסור בעלמא לא מושבע ועומד אלא בשיש לה שיעור לר"ל (עירובין דף קיג:) דטעמא משום דאין איסור חל על איסור עשה דהא לקמן (דף כה.) פריך לילימא מתנה לעני מושבע ועומד מהר סיני הוא דכתיב נתן תתן לו ואמר נמי בפרק אלו הן הנשרפין (סנהדרין דף פג.) מנין לכהן טמא שאכל תרומה טמאה שאינו במיתה שנאמר ומתו בו כי יחללוהו פרט לזו שמחוללת ועומדת ומפרש בפרק כל הבשר (חול